

Petőcz András

Egy gyerek érkezése

Csengettek.

Nem szereti, ha csengetnek. Nem szereti a váratlan vendégeket. Nem szereti, ha valaki akar valamit tőle. Merthogy hagyják őt békén.

Senkivel semmi dolga. Egyedül él, csinálja, amit kell, a lakásban példás a rend és a tisztaság. Bevásárol kétnaponta, ebédet is készít magának, ha nem akar kimozdulni, egyébként pedig van a lakása környékén éppen elég étterem, kifőzdék inkább, olcsón lehet étkezni.

A mosógép is működik. Beteszi a mosnivalót, tölt hozzá mosószeret, beindítja a gépet, aztán meg kiveszi a kimosott ruhákat, kiteszi a teraszra őket száradni.

Nem kell az ilyesmihez senki. *Főleg nő nem.* Minek? Hogy veszekedjenek? Hogy örökké elmondja valaki, hogy ő „vállalhatatlan”? Hogy ő „rossz”?

Nincs semmi ilyesmire szüksége. Egyáltalában nincs.

Odamegy az ajtóhoz. Kinyitja az ajtón levő kisablakot, hogy megnézzze, ki csengetett.

Senki nincs az ajtó előtt, hála istennek.

Megkönnyebbül. Hogy nincs baj. Nem kell semmivel sem foglalkoznia, nem akar tőle senki semmit.

Becsukja a kisablakot.

A konyhába megy, rendet rak. Szeret rendet rakni. Olyankor nem szorong, nincs semmi baj, mert van mit csinálnia.

Most van mit csinálni. Karácsony után van éppen. Kicsi kis ünnep volt, a lányával ünnepeltek. *De volt egy kis ünnep.* És maradt az ünnep után takarítanivaló.

A mosogató alatti szemetest kiüríti. A szemeteszacskóra apró hurkot köt. Aztán kinyitja a bejárati ajtót, hogy az ajtó elé, a lépcsőházba tegye ki a szemetest.

Így szokta meg.

Azért, hogy amikor elmegy otthonról, ne felejtse el levinni azt a kukába.

A küszöbre odatett fehér pólyát ekkor veszi észre. A fehér pólyában egy gyerek. Egészen apró gyerek. Alszik. Talán még mosolyog is kicsit, álmában.

*

Arra, hogy a korai tavasz így alakul, arra nem számított. Volt ebben a korai tavaszban valami más.

Valami szokatlan.

Nem az volt a szokatlan, hogy írt neki egy ismeretlen, hogy szeretne eljönni a műhelyébe, mert látta a legutolsó kiállítását, és kíváncsi arra, hogyan is készülnek ezek a képek, a képei, és ő csak annyit akarna elmondani magáról, hogy maga is rajzol, fest is, olajjal, de nem gondolja magát művésznek, nem is mutatta még meg senkinek a munkáit, egyszerűen csak tanulni szeretne, meg talán venne is képet a „Mestertől” (így írta, nagy M betűvel, és így is szólította folyamatosan a levelében), és, hogy engedje meg, hogy egyszer eljöjjön hozzá, nem akar tolamakodni, de úgy érzi, ez most elengedhetetlenül fontos, talán az egész életére meghatározó lehet ez a találkozás.

Ilyesmit írt neki egy ismeretlen, azon a korai tavaszon. Egészen pontosan márciusban. Március elején. Nem volt teljesen szokatlan az ehhez hasonló levél vagy megkeresés, mégis, a levélnek a stílusa, valamint a mondatokban levő lelkesedés hatással volt rá, igent mondott, jöjjön ez a valaki, ha már annyira akar.

És azt vette észre saját magán, hogy kíváncsi is kicsit. Hogy ki lehet ez a nő. Aki annyira el akar jönni a műtermébe.

Aztán meglepődött. Hogy mennyire fiatal. Nem szoktak az ő műtermébe huszonkét éves nők feljönni. Mert azt mondta a látogató, hogy huszonkét éves. Amikor megkérdezte.

És nem szoktak az ő műtermébe szép nők sem jönni. Vagyis szoktak volt, régebben, amikor még fiatal volt, és még kereste a nők társaságát. Egy ideje már nem keresi. Túlzottan sok a rossz

élménye. Volt jó élménye is, de több a rossz. Meg kicsit meg is fáradt. Abba, hogy bárkivel is társalogjon. Mindegy. Nehéz erről beszélni. Ő nem is szívesen beszél ilyesmiről.

Az az ismeretlen jött, és mosolygott. És mindent megdicsért. És lelkesedett. És azt mondta, hogy élete nagy élménye, hogy láthatja a „Mester” festményeit.

Továbbra is így szólította. *Mester*.

Egyébként nagy mappával jött az az ismeretlen. A mappában rajzok. Tájképek és portrék. Meg néhány akt. Elsősorban férfiak-tok. Ezekről kérdezte a *Mester* véleményét.

Hosszan beszélgettek. Még egy-két pohár bort is megittak, valahogy illet a társalgáshoz. Ő, akit az ismeretlen *Mester*nek szólított, már régen nem érezte magát ennyire jól. Ellazult, azt hitte, megint gondtalan és felelőtlen lehet. Mint valamikor, régen. Nagyon régen. Vagy talán sohasem.

Estébe nyúló volt a beszélgetés. Az ismeretlen megkérdezte, hogy lefestené-e őt. Vagy legalább egy szénrajzot készítené-e róla. Egy aktot. Ezt kérdezte az ismeretlen.

Már régen rajzolt aktot. Évekkel ezelőtt. Kijött a gyakorlatból. Azokhoz az absztrakt, nonfiguratív grafikákhoz, amiket az utóbbi években csinál, nem kell modell. Élő modell semmiképpen sem.

Már el is felejtette, milyen az, ha előtte van egy meztelen női test. Mint modell. És le kell rajzolnia.

*

A pólyát, amibe a csecsemőt tették, behozta a nappaliba, a kanapéra. A pólyában egy kis borítékban ott volt a gyerek születési anyakönyvi kivonata. Meg egy cédula, amire csak annyi volt írva: „A fiad”. Ennyi. És egy telefonszám.

Nem a megadott telefonszámot tárcsázta, hanem az anyját hívta fel. Hogy megkérdezze, mit is kell ilyenkor csinálni.

Mit is kell olyankor csinálni, ha váratlanul megérkezik egy gyerek?

Még szerencse, hogy a gyerek még mindig alszik. Jóllakottan, mosolygósan.